

авторитет судової влади, викликає сумнів в справедливості, неупередженості і можливості його діяльності. Тому можна погодитись з думкою С. В. Подкопаєва, що п. 1 ст. 38 Закону України “Про статус суддів” необхідно доповнити і передбачити в ньому припинення повноважень судді, у зв’язку з розглядом дисциплінарної справи, якщо підставою для його порушення є здійснення аморальної провини, не сумісної із заняттям суддею посади, а також грубе порушення законодавства і службових обов’язків [9].

Рішення кваліфікаційної комісії, відповідно до ст. 82 Закону України “Про судоустрій України”, приймається більшістю голосів членів комісії, які беруть участь у засіданні, але в законі не вирішується питання щодо утримання членів комісії від голосування. На наш погляд, під час голосування ніхто з членів комісії не повинний мати права утримуватися від ухвалення рішення, у зв’язку з чим кожне питання, що стало предметом розгляду, буде одержувати в такому складі швидке вирішення. Хоча при недостатності наявних відомостей для ухвалення рішення склад кваліфікаційної комісії повинний мати можливість ініціювати проведення додаткової перевірки.

Таким чином, аналіз питань дисциплінарного провадження щодо суддів дає підстави для висновку, що серед суб’єктів дисциплінарної відповідальності судді мають особливий статус, оскільки Закон України “Про судоустрій України” передбачає особливий порядок притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, згідно з яким порушити дисциплінарне провадження має право обмежене коло осіб.

Література

1. Кармазін Ю. М. Добір кадрів на посади суддів — одне з головних завдань кваліфікаційних комісій // Вісник Верховного Суду України. — 2001. — № 2 (24) березень-квітень. — С. 60–61; Кармазін Ю. М. Виступ у президії Верховного Суду України // Вісник Верховного Суду України. — 1999. — №1. — С. 46.
2. Кивалов С. В. В стране нет органа, которому бы подчинялся Высший совет юстиции // Слово. — 2003. — 14 марта. — № 11 (532). — С. 3; Кивалов С. В. Об’єднати зусилля в ім’я якісного проведення судової реформи // Слово. — 2003. — 28 лютого. — № 9 (530). — С. 3.
3. Гринюк В. О. Деякі аспекти особливого порядку притягання суддів до дисциплінарної відповідальності як гарантії принципу їх незалежності // Вісник Київського національного університету. Вип. 43. Юридичні науки. — 2001. — С. 68–72.
4. Марочкин И. Е. Проблемы дисциплинарной ответственности судей // Республиканский межведомственный научный сборник. — Харьков, 2001. — Вип. 48. — С. 155–161.
5. Прилуцький С. В. Формування судового корпусу: національний та світовий досвід // Збірник наукових праць. — Одеса: Юр. Літ-ра, 2002. — Вип. 13–14. — С. 562.
6. Подкопаев С. В. Проблема фактичної підстави дисциплінарної відповідальності // Актуальні проблеми держави і права. — 2001. — Вип. 12. — С. 286–287; Подкопаев С. В. Проблемы дисциплинарной ответственности судей в Украине // Российский судья. — 2001. — № 9. — С. 44–48; Подкопаев С. В. Процедурные вопросы привлечения судей к дисциплинарной ответственности // Республиканский межведомственный научный сборник. Проблемы законности. — Вип. 47. — 2001. — С. 193–198.
7. Адушкин Ю. С. О введении административной и дисциплинарной ответственности судей // Право и политика. — 2001. — № 12. — С. 44.
8. Примаченко О. “Одержання судьями посад набирає комерційних ознак” вважає голова Вищої кваліфікаційної комісії суддів // Дзеркало тижня. — 2001. — 27 січня — 2 лютого. — № 4 (328). — С. 12.
9. Подкопаев С. В. Дамоклов меч дисциплінарної відповідальності: Деякі пропозиції законодавства, що регулює дисциплінарну відповідальність суддів // Юридична практика. — 2001. — 4 квітня. — № 14 (172). — С. 12.

УДК 351.72:342.9(477)

Д. Крацов
аспірант кафедри адміністративного
та фінансового права ОНЮА

ВПЛИВ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ НА ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі проведення адміністративної реформи в Україні, а вже минуло п’ять років з моменту проголошення Президентом України початку цієї реформи [1], можна зробити висновок про те, що процес проведення адміністративної реформи набуває застійного характеру, а деколи зовсім перетворюється на формальну зміну кількості службовців органів державного апарату та призводить до перерозподілу повноважень між цими органами. Кожна кардинальна зміна будь-яких процесів у політичній, економічній та управлінській діяльності потребує дуже великих капіталовкладень та багато часу на здійснення цих перетворень.

Сукупність грошових коштів на проведення адміністративної реформи залежить від економічного стану держави. Якщо Україна зробила крок до створення ринкової економіки, тому важливу роль у залученні капіталовкладень відіграє інвестиційний процес, який здійснюється в державі.

Інвестиційний процес, як фактор впливу на здійснення адміністративної реформи в Україні можна ототожнювати із каталізатором реформи. Якщо у держави не буде достатньо грошових ресурсів на проведення будь-якої реформи, у тому числі й адміністративної, тоді ніякі суто формальні декларування, ніякі зміни правового поля не призведуть до ефективних дій.

Для подальшого вивчення питання впливу інвестиційного процесу на здійснення адміністративної реформи потрібно визначити поняття “**інвестиційний процес**” та охарактеризувати його стадії.

Інвестиційний процес — це багатовекторний комплекс заходів від залучення до ефективної реалізації капіталовкладень (інвестицій). Інвестиційний процес — це регулювання здійснення інвестиційних циклів та їх зв'язку між собою.

Нарешті інвестиційний цикл — це процес, який реалізується протягом часу здійснення інвестицій і визначається як комплекс заходів від моменту прийняття рішення про інвестування до завершальної стадії інвестиційного проекту. У більш вузькому тлумаченні замість поняття “інвестиційна діяльність” застосовується термін “інвестиційний процес”.

Інвестиційний процес має певні стадії його реалізації. Найбільш характерними стадіями інвестиційного процесу є такі: мотивація інвестиційної діяльності, прогнозування і програмування інвестицій, обґрунтування доцільності інвестицій, страхування інвестицій, державне регулювання інвестиційного процесу, планування інвестицій, фінансування інвестиційного процесу, проектування і ціноутворення, забезпечення інвестицій матеріально-технічними ресурсами, освоєння інвестицій, підготовка до виробництва продукції, попередня задача і приймання в експлуатацію, кінцева задача об'єкта в експлуатацію [2].

Важливе значення для ефективного здійснення інвестиційного процесу має державне регулювання інвестиційної діяльності.

Держава для виконання своїх функцій організації регулювання інвестиційної діяльності використовує як організаційні методи, так й методи прямого впливу на інвестиційну діяльність.

Державне регулювання інвестиційної діяльності забезпечується державними органами управління та органами місцевого самоврядування та передбачає:

1) створення сприятливих умов для інвестиційної діяльності, яка здійснюється у формі капіталовкладень, шляхом:

– удосконалення системи оподаткування, механізму нарахування амортизації та використання амортизаційних відрахувань;

– встановлення суб'єктам інвестиційної діяльності спеціальних податкових режимів;

– захисту інтересів інвесторів;

– надання суб'єктам інвестиційної діяльності пільгових умов використання земель та інших природних ресурсів;

– створення та розвитку мережі інформаційно-аналітичних центрів, які здійснюють регулярне проведення рейтингів та публікацію рейтингових оцінок суб'єктів інвестиційної діяльності;

– прийняття антимонопольних заходів; розвиток фінансового лізингу;

– проведення переоцінки загальних фондів у зв'язку із темпами інфляції;

2) пряма участь держави в інвестиційній діяльності, яка здійснюється у формі капіталовкладень, шляхом:

– розробки, затвердження та фінансування інвестиційних проектів, які реалізує Україна разом із іноземними державами, а також інвестиційних проектів, які фінансуються за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів;

– формування переліку будівництв та об'єктів технічного переозброєння для державних потреб та фінансування їх за рахунок коштів державного бюджету;

– надання на конкурсній основі державних гарантій щодо інвестиційних проектів за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів;

– проведення експертизи інвестиційних проектів;

– розробки та затвердження стандартів (норм та правил) та здійснення контролю за їх додержанням;

– надання концесій (укладення договорів про передання державою до експлуатації земельних ділянок господарських об'єктів на певний строк) українським та іноземним інвесторам за підсумками торгів (аукціонів, конкурсів) [3].

Отже, можна зробити висновки, що державна підтримка інвестиційного процесу в умовах переходу до ринкової економіки припускає зростання не стільки об'ємів централізованих джерел, скільки значення державних гарантій, страхування та визначення орієнтирів для приватних інвесторів.

Бюджетне фінансування інвестиційної діяльності повинно будуватися на принципах визначення пріоритетних напрямків, розмежування поточного та інвестиційного бюджету на нормативній основі, чіткого визначення джерел покриття дефіциту інвестиційного бюджету, контролю за використанням коштів поточного і інвестиційного бюджету при посиленні ваги казначейського методу виконання бюджету.

Інвестиційний процес має вплив на здійснення адміністративної реформи як прямий, тобто пов'язаний з метою цієї реформи — кардинальні зміни у структурі управління державою та нормативної бази для досягнення соціальних потреб в суспільстві, так і побічний, тобто існує прямий зв'язок із станом здійснення адміністративної реформи і створенням сприятливих умов для розвитку інвестиційного процесу.

Кардинальні та якісні зміни у структурі органів державного управління, реформування нормативної бази допоможуть притягненню більших інвестиційних потоків, які в свою чергу допоможуть проведенню адміністративної реформи, тому що цей процес довготривалий, й не може завершитися протягом декількох десятиріч.

Література

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22 липня 1998 року №810/98. — Сайт Верховної Ради України: <http://www.rada.gov.ua>;
2. Пересада А. А. Управління інвестиційним процесом. — К.: Лібра, 2002. — 472 с. — С. 30.
3. Вахрин П. И. Инвестиции: Учебник. — М.: Издательско-торговая корпорация “Дашков и К°”, 2002. — 384 с. — С. 30–31.

УДК 351.753(477)

В. В. Краснов

*аспірант кафедри адміністративного
та фінансового права ОНЮА*

ПОРЯДОК ПРИДБАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ГРОМАДЯНАМИ В УКРАЇНІ

Останнім часом в Україні все частіше піднімається питання про захищеність громадян. Це стосується не тільки гарантованості їхніх прав і законних інтересів охоронною системою держави, але, все частіше, ця проблема розглядається шляхом спроби людей самостійними діями забезпечити свою безпеку від суспільно небезпечних проявів. В умовах широкого розвитку приватної власності певне число жителів України вживають нових заходів безпеки, що гарантують їм невтручання в їхні справи й особисте життя. Такі дії знаходять своє втілення в різноманітних поведінкових актах: дехто наймає охорону, інші навчаються боевим мистецтвам, а треті віддають перевагу придбанню зброї. У відношенні останнього дуже образно висловився М. Гастингс: “Зброя — продовження людської особистості. У руках слабких людей це, безсумнівно, вірно, у його руйнівній силі таїться якесь порочне чаклунство... Відносно не всі з них мають намір скористатися нею; але вони одержують задоволення, маючи при собі такого таємного спільника. Коли вони стріляють, як поступають зрештою багато хто з них, це робиться не по браваді, а зі звірячого жаху” [1].

Таким чином, об'єктивно встає питання про право громадян на носіння вогнепальної зброї, про ефективність чинного законодавства в цій галузі. Тому метою цієї статті є з'ясування відповідності чинного законодавства України реальним запитам суспільства, у плані можливості придбання вогнепальної зброї.

Варто вважати, що цій проблематиці були присвячені праці багатьох учених. У Росії цими проблемами займаються Е. Д. Шелковникова, А. Л. Ситковський, Б. И. Разников, А. П. Хмель, Л. В. Веденов, А. Е. Бинецький. Раніше їх вивчали В. П. Тихий, В. І. Ткаченко, М. С. Пестун, Є. Н. Тихонов, Д. А. Корецький і інші. В Україні нею займаються В. Рибачук, А. Устинов, П. І. Репешко, В. Бакалов, Слущкий Е. Не можна не відзначити величезний внесок закордонних учених у дослідження цієї теми. Дуже докладні дослідження, проведені американськими ученими Ф. Куком і Д. Нейджинсом з Університету Дьюка, М.